

Кадър от "Пощенска кутия за приказки": Разказът прочете Дидо от D2

КОЙ върти педалите в София? от Гената Минджов

Здравейте, казвам се Минджов. Гената Минджов. Пиша този текст, защото обожавам велосипедите. Вече над 40 години не съм се отделял от педалите. Въртя ги навсякъде. В супера, когато пазарувам. На път за работа. По алеите в парка. По партита и дискотеки. Дори в спалнята. Толкова много обичам велосипеда си, че спя с него. Изобщо, ако някой ден напиша автобиографична книга, по всяка вероятност ще я озаглавя „Живот на педали“.

Майка ми ми е разказвала, че точно когато са й изтекли водите е излизала от входа, за да хване такси към болницата. За щастие тогава момчето, разнасящо вестниците, минавало покрай нашия блок. Успяло да ме изроди, след което ме качило в кошницата над предния си калник и ме закарало до болницата. Някак си съумяло да отреже пъпната ми връв с отчупена спица от задната си гума. Носело я винаги в себе си, в случай че му се наложи да изражда бебе на пътя.

Сигурно се чудите защо баща ми не е бил там да помогне. Когато разбрал, че майка е бременна, избягал с единственото нещо, което му завещал покойния ми дядо – син Школник с изкривена задна капла. По-късно същия ден го намерили мъртъв пред детската градина. Загубил контрол над Школника и си връзал главата в пътен знак с надпис „Внимание деца!“.

Откакто се помня обожавам велосипедите. Най-първото ми колело получих, когато бях на 4 и всъщност беше триколка. С нея обичах да догонвам бебета в колички и да им бия шамари, докато заплачат. Гонех само момченцата, защото бяха големи глезльовци. Наскоро един психоаналитик ми каза, че това бил периодът, който предопределил любовта ми към въртенето на педали.

С велосипед дойдох и в София. По принцип съм от Дупница, но на втората година, след като станах студент, реших, че е безсмислено да бия толкова път всеки ден за лекции. Така вече над 20 години живея в столицата. Тук обаче сякаш и осъзнах, че съм различен. Не намерих никой, който да обича като мен.

Вярвах, че идвайки в най-многолюдния град в България, ще откроя някой себеподобен. Някой, с когото да се състезавам на задна в Борисовата. Някой, който не се страхува рязко да бие контра, след което отново мощно да набере. Някой, с когото да не се тревожа, че ще остана сам на пътя, когато спускам гума. Всички мои запознанства обаче бяха за по 1-2 кръгчета.

Въпреки това, съдбата ми на солов ездач спомогна да определя типажите на

велосипедистите в столицата. Типажите, които съм принуден да избягвам, ако искам да открия съвършения си вело-другар. Типажите, които съм принуден да опиша, ако искам историята ми да стане 3 страници. Слушайте. Ето кой върти педалите в София:

1. Жертвите на глупализацията

Разбира се, става въпрос за децата. Онези малки негодници, които шпорят вятъра, разбиващ се в искрящите им от щастие лица. Радват се, сякаш Лечков току-що е забил втория на германците. Или поне аз и моите връстници се чувствахме така преди години. Днес единствените малчугани, които карат велосипеди, са онези, чиито родители нямат достатъчно пари да им купят таблетки. Добре, че поне Барека стана политик, та да вдъхне надежда и на тези семейства.

Друго си беше едно време. Тунинговани лети джанги от цветни сламки. Мощен 8-цилиндров двигател от щипка и карта. Стражари и апаши с Балканчета. Надрани колена от падания по време на гонки. Групово придвижване на дребосъци от махалата, прерастващо в заговор за бягство от най-малките. Трудно можеше да се изпита по-прекрасно усещане от затихващия плач на паникьосващия се в далечината хлапак.

Вероятно сравнимо бе само преминаването през големи локви с разперени крака встрани. То обаче можеше да предизвика нечовешка радост само ако се случи пред завистливите погледи на телетъбчетата, все още неспособни да карат колело. Нали се сещате - балъчетата, които притичват зад вас, докато вие преминавате като император. Все едно сте обзедил пегас, а не малка двуколка, донесена от Добрия старец.

2. Работохолиците

Тук става въпрос за онези Елинпелинови труженици, които всеки ден са на педалите, за да спечелят своя залък хляб. Ако имат ден – и бутилка „Мераклийско“. Разбира се, че говоря за клошарите! Тези мургави мъченици, скитащи по цял ден с „историята-мълчи-как“ придобития си вселосипед.

Едно трябва да им се признае – това са най-талантливите еквилибристи на планетата. Няма друго същество, което може да построи само с картон и алумин копие на Форт Боярд в реални размери върху багажника на колелото си.

3. Кифлите и кроасаните

Тези най ги ненавиждам. Това са всички онези дами, напускали 2-3 пъти пределите на страната ни, за да си направят селфи на фона на Айфеловата кула и Колизеума. Кацайки обратно на Терминал 2 обаче, те смятат, че са донесли със себе си и духа на Европа. Показвайки пред своите роднини стотиците архитектурни фотоси на знайни и незнайни сгради, те вдъхновено обясняват за разликите в харизмата и поведението на тамошните европейски госпожици, пред това на нашенските Лепабрени.

В това, разбира се, не би имало нищо лошо. Стига да не започваха да вярват, че

велосипедът е неизменен аксесоар от новия им лайфстайл.

Та, карайки, те се движат като есенни листа, подухвани от силния южняк. При това облечени с рокли на точки. За тези дами улиците и булевардите в столицата не са нищо по-различно от алеите на парка пред Народния. Спокойно може да си щъкаш, където ти е кеф.

Не по-малко натрапчиво досаден е мъжкия им вариант. Кроасаните. Това са джентълмените, живеещи с илюзията, че са артистични натури. За тях велосипетът, като средство за придвижване, е неизменното допълнение към образа им на неразбран творец. Те вярват, че са достигнали до Смисъла на живота и често разговарят със себеподобни на философски теми или просто се надсмиват над Системата. Най-често с двулитровки бира и евтин менташки алкохол в градинката на Кристал.

Истината е, че е единствената причина да карат велосипед е, защото не могат да си позволят да си купят автомобил. Също както сребърният ланец на врата на гъзарите ги издава, че нямат пари да бъдат селяните, които мечтаят

4. КОРЕНЯЦИТЕ

Обикновено те се познават по разределения въздух и миризмата на пръст, която оставят след себе си. Това са всички онези гигантски мъпети, задвижвани благодарение на инженерната мисъл на Д-р Ливайн, вълшебния затоплящ ефект на Космодиск и фиксиращата мощ на крем Корега. Да, мътните ме взели, говоря за пенсионерите.

Във вените на голяма част от тях все още тече достатъчно жизнен сок, за да въртят педалите от Младост до Надежда в търсене на най-изгодната сделка за кило банани и глава карфиол. Проблемът е, че те нерядко са причина за пътно-транспортни произшествия.

Ако някой не е виждал белокози старци да пресичат пешеходната пътека, карайки велосипедите си, да вдигне ръка. Ако същите вие ми кажете и, че не сте мяркали пенсионер да минава по тротоарите като един възрастен Нео на колело, пред когото пешеходците правят шпалир, ще ви помоля да напуснете.

След като си останахме само наши хора, мога да продължа със своеобразния си епилог. Той за съжаление е по-скоро тъжен. Истината е, че не бях напълно искрен с вас. Да, все още не съм намерил перфектния си вело-другар. Да, баща ми загина със синия си школьник. Да, вестникарчето ме изроди на пътя. Всичко това е вярно.

При все това, така и не успях да събера сили да ви споделя най-голямата си болка. Изгубих най-ценното си – моят велосипед. Кольо. Така го кръстих, когато преди 10 години ни блъсна една кола и двамата оцеляхме без драскотина.

Преди 1 седмица обаче той бе отвлечен. Случи се в един от малкото моменти, в които не съм на педалите. Еххххх... Ако го бях заключил, нямаше да се стигне до тук. Може би

щях да устискам още малко. Може би ако не подбирах толкова дълго листата, с които да се забърша, щях да го спася. Но вече е късно.

Това не би било толкова сериозна драма, ако имах пари да си купя нов велосипед. Аз обаче нямам. Привързаността ми към велосипедите ме провали във всяка една работа, която имах. Опитах да въртя геврека, въртях манивелата, въртях баници, въртях бизнес, въртях хоро, въртях масур, въртях какво ли не, но нищо не ме правеше толкова щастлив, колкото когато въртях педалите. В отчаянието си дадох последните си 30 лева за абонамента карта за фитнес в Студентски град. Вече 7 денонощия не съм слизал от велоаргументъра в опит да забравя Кольо.

Ех, защо нямам повече пари! Просто щях да си взема същия модел и щях да продължа все едно нищо не се е случило. Научих се да заблуждавам така мозъка си, след като като тийнейджър разбрах как мама е събуждала морското ми свинче Гошко, който имаше навика да заспива за по няколко дни през 3-4 години.

Може би е просто едно много странно стечение на обстоятелствата, но вие можете да ми помогнете. Не знам дали е съдба или уникално съвпадение, но Кольо беше бял „SPRINT” GTS ECO с червено-черни ивици, закупен от MAXEUROPE.

Последните ми думи са изречени от сърцето ми: Моля ви! Помогнете ми отново да въртя педалите в София!

Запазено е оригиналното оформление и правопис на автора!